

Chân Trời Mới

Văn Phẩm Nguồn Sống – Cơ Quan Truyền Thông Tin Lành

Thế Giới Ngày Nay

Huy Chương cao quý

Trong ngày chót của Thế Vận Hội Athens, anh Vanderlei de Lima 35 tuổi, người Brazil từng chạy đua Marathon về hạng thứ 17 tại Atlanta năm 1996 và thứ 27 tại Sydney năm 2000, đã dẫn đầu cách xa mọi người 63 phút, nhưng sau khi chạy được hai giờ và về gần đến đích thì bị một người ăn mặc kiểu Ai-nhĩ-lan xông vào và đẩy anh ta ra khỏi đường chạy. Người đứng xem phải can thiệp mới gỡ Lima ra khỏi người này. Lima bị mất khoảng 8 giây. Nhưng bấy nhiêu thời gian cũng đủ cho lực sĩ người Ý là Stefano Baldini và người Mỹ là Meb Keflezighi (gốc Eritrea) vượt lên để đoạt huy chương vàng và bạc. Lima về thứ ba, lãnh huy chương đồng. Tuy nhiên tinh thần thể thao của lực sĩ này làm cho mọi người khâm phục, vì anh vẫn vui vẻ chạy về đến đích, không giận dữ cũng không tỏ vẻ gì bất mãn. Ủy Ban Thế Vận đã trao cho anh một huy chương đặc biệt gọi là *Pierre de Coubertin*. Coubertin là người sáng lập ra Thế Vận Hội hiện đại. Kể ngăn chặn anh Lima trên đường chạy Marathon mà đáng ra anh về đầu, là một người tu xuất lãng trí, đã từng ngăn chặn một đoàn xe đua Grand Prix năm ngoái, và gây khó khăn cho một trận quần vợt tại Wimbledon. Hấn tên là Corneilius Hogan, 57 tuổi, đã bị bắt sau sự việc kể trên.

Athens

Trong Thế Vận Hội Athens 2004 đã xây dựng cả thấy 40 vận động trường cũng như các phương tiện vận động khác. Đó là chưa kể đến một phi trường mới rất hiện đại và một hệ thống đường xe lửa ngầm tối tân. Đường phố Athens thay đổi hẳn. Tính ra Athens đã thực hiện được các công trình này trong có năm năm trời. Đáng ra phải 30 năm mới có thể hoàn tất được. Nhưng tất cả đã chỉ dùng trong 17 ngày Thế Vận và sau đó không biết dùng vào việc gì. Tốn kém trong Thế Vận Hội này

lên đến 8 tỉ đô la, số tiền này Hi-lạp còn đang mắc nợ.

Đứng ra tổ chức Thế Vận Hội, Hi-lạp cũng chiếm được 6 huy chương vàng, 6 huy chương bạc và một huy chương đồng, đứng thứ 17.

Năm nước nhiều huy chương nhất là:

Mỹ (103 - 35 vàng 39 bạc 29 đồng)

Nga (92 - 27 vàng 27 bạc 38 đồng)

Trung Hoa (63 - 32 vàng 17 bạc 14 đồng)

Úc (49 - 17 vàng 16 bạc 16 đồng)

Đức (48 - 14 vàng 16 bạc 18 đồng)

Bức tường dài 450 dặm

Cư dân thuộc 20 làng người Palestine đang chuẩn bị nạp đơn kiện việc người Israel xây dựng bức tường thành dài 450 dặm dọc theo bờ phía tây của Sông Jordan. Nhưng mục tiêu kiện không nhằm vào Israel. Người ta kiện các viên chức thuộc tổ chức Palestine Authority của Yasser Arafat đã kiểm nhiều tư lợi trong việc nhập khẩu và bán xi măng cho các nhà thầu xây dựng Israel. Theo một báo cáo thì các công ty có nhiều móc nối đã có giấy phép nhập khẩu 420 nghìn tấn xi-măng từ Ai-cập trong khoảng năm tháng, nhưng chỉ có 33 nghìn tấn đưa ra thị trường Palestine, số còn lại chuyển về một công ty xây dựng Israel ở Cảng Haifa. Như vậy là đa số người Palestine phản đối việc xây tường, nhưng cũng có những viên chức Palestine thu nhiều lợi tức trong việc xây tường.

Việt Nam và Bắc Hàn

Ngày 31 tháng Tám hãng tin Yonhap của Nam Hàn cho hay rằng Bắc Hàn vừa triệu hồi đại sứ của họ tại Hà-nội về để phản đối việc Việt Nam hỗ trợ cho 460 người Bắc Hàn tỵ nạn được sang Nam Hàn sau mấy ngày tạm trú tại Việt Nam. Việc xảy ra từ cuối tháng Bảy khi các hãng tin AP và Reuters loan rằng vài trăm người Bắc Hàn đã vào VN và đang chờ đợi sang Nam Hàn. Theo các nguồn tin kể trên thì số đông đảo người Bắc Hàn đã trải qua một hành trình dài 4000 cây số từ Bắc

Hàn sang Trung Quốc, rồi sang Lào hay Miến Điện để vào Campuchia và cuối cùng đến VN.

Di nhiên là người Nam Hàn có trợ giúp những người này trên suốt hành trình. Điều mà các hãng tin không biết là làm thế nào Nam Hàn thuyết phục được VN để cho 460 người Bắc Hàn được từ VN sang Seoul mà không bị trả về Bắc Hàn. Người ta được biết trong sáu tháng đầu năm 2004 đã có 760 người Bắc Hàn đến được Nam Hàn.

Ngay ngày đầu tháng Chín cũng đã có tin 20 người Bắc Hàn chạy vào một cơ sở của Nhật Bản tại Bắc Kinh để xin tỵ nạn.

Những người Bắc Hàn đến Nam Hàn được đưa vào một trung tâm tạm cư và được hướng dẫn để làm quen với đời sống Nam Hàn.

Người Bắc Hàn có thể chán nản trong cuộc sống mới vì đa số người Bắc Hàn có chiều cao thấp hơn người Nam Hàn khoảng 10cm, và sức lao động cũng kém xa. Nhất là nhiều trẻ em đã nhiều năm không được đi học nữa.

Nam Hàn vẫn khuyến khích người Bắc Hàn tỵ nạn vào miền Nam, nhưng mặt khác lại vẫn nỗ lực thiết lập các quan hệ tốt với miền Bắc và cố gắng không làm cho lãnh đạo miền Bắc nổi giận.

Iran

Cơ Quan Nguyên Tử Năng Quốc Tế của Liên Hiệp Quốc tuyên bố rằng trong đầu tháng Chín năm 2004 nước Iran đã có kế hoạch biến 40 tấn uranium thành ra uranium hexafluoride, một chất dùng để chế tạo vũ khí hạt nhân. Người ta không tiết lộ là sẽ lấy được bao nhiêu chất này từ uranium nguyên chất hay là *chất bán màu vàng*. Tuy nhiên các chuyên viên cho hay rằng với số uranium nhiều như vậy chắc chắn Iran có thể chế tạo nhiều đầu đạn hạt nhân.

Niềm Tin Minh Họa

1. Bi quan hay lạc quan ?

Một cuộc nghiên cứu kéo dài 30 năm vừa cho hay rằng những người có cái nhìn tích cực sống lâu hơn những người bi quan tiêu cực 19%. Không biết người ta căn cứ vào các dữ kiện ra sao, nhưng các bác sĩ cho rằng một thái độ lạc quan tích cực thường làm cho hệ thống miễn nhiễm của thân thể được mạnh hơn hoặc là thúc đẩy người ta giữ gìn bảo vệ sức khoẻ tốt hơn.

Người có thái độ lạc quan và tích cực thường cho là mình có đóng góp vào khi sự việc xảy ra tốt đẹp, còn khi có sự cố, lại nghĩ ngay chỉ là chuyện tạm thời chóng qua mà thôi.

Người có thái độ bi quan và tiêu cực ngược lại, lúc nào cũng nghĩ là lỗi tại mình và mỗi khi có sự cố nào xảy ra thì chỉ tưởng tượng thêm ra những hậu quả mà chưa chắc sẽ tới.

Thật ra trong mỗi chúng ta đều có một ít lạc quan lại một ít bi quan. Đức tin giúp cho ta có thái độ tích cực và lạc quan hơn, vì ta biết có một Đấng chủ tể quản trị tất cả mọi sự việc, Đấng ấy nhìn thấy mỗi cuộc đời, mỗi hoàn cảnh. Nếu ta hết lòng tin Chúa, ta sẽ không còn bi quan và tiêu cực, nghĩa là không lo lắng và âu sầu, nhưng vui vẻ vào đời với ý nghĩa sống và làm cho mỗi ngày ta sống thật hữu ích cho bản thân cũng như cho những người chung quanh mình.

2. Khả năng chịu đựng khó khăn

Khi tinh thần lên cao, bầu trời rực sáng ai mà chẳng vui vẻ và tự tin. Nhưng muốn có những giây phút lạc quan và hữu ích ấy không phải là dễ. Kinh nghiệm cho hay là phải nhờ ân tứ kiên nhẫn đối phó với những giờ khắc tối tăm và dai dẳng bằng đức tin và quyết tâm mới được. Rất nhiều khi khả năng vui hưởng ánh sáng lại phụ thuộc vào ý chí chịu đựng tối tăm.

Những người bám chặt vào cột buồm hi vọng khi cơn thuyền cuộc đời buông ra những báo hiệu nguy nan sẽ có lợi. Ai cũng phải biết dùng cái khả năng chịu đựng lý lợm của mình. Đây chính là thái độ tự tin dù phải trải qua những đường dài nhất mới đến một khúc quanh, mà câu thơ trong Thi Thiên diễn tả:

Hỡi linh hồn ta, có sao người sừng ngà và bôn chôn trong mình ta? Hãy trông cậy nơi Đức Chúa Trời; ta sẽ còn ngợi khen Ngài nữa; Ngài là sự cứu rỗi của mặt ta, và là Đức Chúa Trời ta.

Ta cần nhớ rằng trong những lúc ta u sầu, ta học được những điều mà không có cách nào khác để học.

Ta càng phải cố gắng nhiều hơn trong tình thế khó khăn. Kiên trì chịu đựng sẽ trang bị cho ta để vào các cuộc chiến tương lai. Tăng cường khả năng tự quản, khiến ta nường cậy Chúa nhiều hơn và thêm cho đức tính của ta một số sắt đá không biến đổi. Những thương tích ta vinh dự nhận lãnh trở thành giá trả cho quản điểm mới và can đảm về cuộc đời.

Đời sống thật sự đáng sống ở cấp độ làm chủ được đau đớn và thắng được nỗi cô đơn. Chuyển đoạn bất mãn và tuyệt vọng có thể trở thành khúc nhạc mở đầu cho giai đoạn đầy năng lực và an bình.

3. Căn Bản

Chúa nhìn đoàn dân đông đảo, thương xót vì họ như chiên cừu không có ai chăn dắt.

Nhu cầu thuộc sở hữu của ai hay là ai chăn dắt bảo bọc mình cũng căn bản như nhu cầu về lương thực, nơi trú ngụ và giấc ngủ. Đời sống không thuộc về đâu cả sẽ trở thành thung lũng của sự chết.

Chúa Giê-xu là vị Thầy trong vấn đề này. Chúa đã tự hiến thân Ngài để chúng ta có thể thuộc sở hữu của Chúa. Chúa vào đời làm người như

chúng ta và Chúa chịu thương khó trên thập giá là do tình thương của Chúa đối với nhân loại đau thương không thuộc về đâu cả.

Cô đơn, vô mục đích, không có gì tự vệ và dễ bị làm hại là dấu hiệu không có ai chăn dắt hay làm chủ. Đây là loại đời sống thiếu mục đích. Một con chiên không thuộc sở hữu của ai cả là đang đi lạc và dễ làm mỗi cho thú dữ. Tự do như con chiên lạc là loại tự do nguy hiểm, không có hi vọng, mặc dù có thể được tính kiêu ngạo của con người cổ võ.

Nhưng nếu ta đang sống như con chiên không thuộc về ai cả thì phải làm sao? Có ba nhận định và quyết định:

Thứ nhất là ta phải thuộc về chính mình. Một người phải sở hữu chính mình trước khi có thể làm gì khác. Ta phải học biết chính mình, sở trường và sở đoản của mình; điểm hay và điểm dở trong tính tình của mình. Học để tiến đến chỗ thay đổi con người của mình với kỉ luật và quyết tâm.

Thứ hai, phải học cách hòa nhập với người khác. Nghĩa là có lòng thương yêu quý mến mọi người và cởi mở, trao đổi để tìm cách giúp ích cho người khác. Đây là nghệ thuật sống với người khác mà Chúa đã nêu gương. Đây là cách đưa ta vào sở hữu của người khác, nghĩa là ta có phần nơi họ và họ có phần nơi ta.

Thứ ba, phải học tập để Chúa làm chủ, hay là bằng lòng thuộc quyền sở hữu của Chúa. Điều sở hữu căn bản này không phải chỉ là khi ta tin nhận Chúa mà thôi, nhưng phải xác nhận và quyết tâm mỗi ngày. Chúa phải sở hữu ta, Ngài phải là chủ chăn, đi đầu dẫn đưa ta mỗi giây phút của cuộc đời dù ta có sở hữu chính mình hay ta thuộc về một nhóm người nào trên đời.

Câu hỏi cuối cùng đặt ra là: Bạn có cảm thấy mình đang lạc lõng, không thuộc về đâu cả, hay đã xác nhận rõ

mình thuộc về Chúa, về nhân loại và về chính con người của mình ? Có như thế thì đời sống mới có ý nghĩa được.

4. Lo Lắng

Ai mà không lo lắng. Không lo lắng làm sao sống được? Nhưng Sứ Đồ Phao-lô khuyên ta “Đừng lo lắng”. Thật ra ông dạy cách sống sao cho đừng lo sợ một cách tiêu cực. Lo lắng trong ý nghĩa Phao-lô dùng là: lo phiền, quá lo, lo sợ.

Đĩ nhiên là lo cũng có phương diện tích cực của nó chứ. Trong những lúc nguy nan, nó cũng hữu ích với liều lượng nhỏ và niềm tin vững vàng. Nhưng đa số trường hợp lo lắng là tai hại. Thường là xuất phát từ tính bất động và không trưởng thành về tâm linh.

Khi linh tụ Môi-se theo lệnh Chúa lên núi Si-nai, A-rôn được ủy nhiệm coi sóc dân chúng. A-rôn thật ra chỉ làm thầy tế lễ, nên việc quản trị dân không thể bằng Môi-se. Dân chúng vừa ra khỏi Ai-cập, thiếu linh tụ, nhớ Ai-cập và không có việc gì làm cả,

sinh ra lo lắng và xui A-rôn làm tượng bò bằng vàng để thờ.

Môi-se trên núi xuống, đã tức giận, nghiền bò vàng ra bột bắt dân chúng uống để trừng phạt và lên núi lần nữa đem về luật lệ, lễ nghi thờ phượng và các việc xã hội để cho dân có việc làm, không ngồi rồi lo lắng và tưởng nhớ đến thần tượng Ai-cập. Bài học ở đây là, khi không có Chúa làm chủ, tâm trí ta mới lo lắng. Nếu có Chúa và làm những bổn phận của mình, không để tâm trí suy nghĩ viển vông, ta sẽ không có thì giờ mà lo lắng nữa và hết lòng tin Chúa an bài mọi việc vì hữu ích cho ta.

5. Sống Ba Chiều

Lo lắng là một chứng bệnh phổ thông và cũng cần một loại thuốc chữa phổ thông. Thông thường người ta vẫn bảo: “Không sao đâu, cuối cùng bao giờ cũng đâu ra đấy cả mà!” Nhưng kiểu nói này là loại chỉ có cái yên ngựa mà không có ngựa, không đi đến đâu được cả.

Chúa Giê-xu dạy ta thắng lo lắng bằng cách sống theo chiều hướng về Chúa trên trời. Ngài bảo: “Nhưng trước hết hãy tìm đến nước Trời và đức công chính của Ngài...” Lúc ấy Chúa Giê-

xu dạy về việc Thượng Đế chăm sóc đến con chim nhỏ bé, bông hoa, ngọn cỏ, Ngài cầm nắm mọi diễn tiến trong tự nhiên. Như thế các diễn tiến trong đời người Thượng-đế còn quan tâm đến mức nào? Ta hãy vào chiều hướng của Thượng-đế qua những cánh cửa cầu nguyện, xưng tội, tha thứ, thờ phượng và sống đời sống mới – khi ấy vương quốc của Thượng-đế sẽ vào trong cuộc đời ta.

Trong nước Chúa ta sẽ tìm được con người thật của chính ta. Ai cũng phải tự biết mình và không thể nào chạy trốn khỏi chính mình được, mặc dù có tự ghét mình đi nữa. Phải vật lộn và thắng bóng tối bên trong con người của mình. Rồi ta sẽ thấy ánh sáng lóe lên. Suy nghĩ sáng tạo về ngày mai, nhưng đừng vay mượn nan đề rắc rối. Nhưng đừng sống ích kỷ, hãy sống trong chiều hướng về người khác.

Chúa sẽ giúp ta khi ta có lòng thương kẻ khác, vì lúc ấy ta nhân danh Chúa mà đến với đồng bào đồng loại.

Câu phượng châm của người tin Chúa là: “Lòng tin nơi Chúa là bí quyết của thành công.”

Câu chuyện Khoa học

Thuốc Lá & Bệnh Suyễn

Bạn có bao giờ muốn bỏ ra một số tiền thật lớn để làm một việc nào đó có hại cho sức khỏe của mình và của những người sống chung quanh mình hay không? Ai lại dại dột phí tiền do mồ hôi nước mắt của mình kiếm ra như thế bao giờ phải không bạn? Nhưng hút thuốc lá chính là một trong những thói quen rất dễ bắt đầu nhưng vô cùng khó khăn khi muốn từ bỏ. Hàng triệu người trên thế giới ngày nay đang cố cai nghiện thuốc lá mà không được đấy! Họ nhận ra rằng hút thuốc không có một lợi ích nào cho sức khỏe, mà lại làm cho túi tiền của họ hao tổn quá nhiều. Tuy nhiên nhìn

quanh, ta vẫn thấy rất nhiều người có lẽ chưa nhận thức được thực tế tai hại này.

Theo một cuộc nghiên cứu mới đây nhất của Viện Nghiên Cứu Phát Triển nước Anh thì trong vòng hai mươi năm tới đây, sẽ có khoảng mười triệu người chết vì các chứng bệnh liên quan đến hút thuốc lá. Báo cáo này cũng cho hay rằng ba phần tư những người bị ảnh hưởng độc hại của thuốc lá sống trong các miền thuộc các nước đang phát triển, nghĩa là nước nghèo. Các công ty sản xuất thuốc lá hiện đang nỗ lực tiếp thị và bảo trợ nhiều

chương trình trong xã hội để có thể làm suy yếu nỗ lực giảm trừ hút thuốc lá. Cơ Quan Y Tế Liên Hợp Quốc đang quan tâm là nhiều nhà nước đang bị cuốn hút vào những cuộc đầu tư lớn của các công ty sản xuất thuốc lá mà không nhận ra kinh phí phải bỏ ra để chữa trị những người sẽ mắc bệnh do từ việc hút thuốc lá gây ra.

Vấn đề hút thuốc gần đây đã trở thành đề tài lớn tại Ấn-độ khi mà những trường hợp thanh niên mắc bệnh suyễn gia tăng quá nhiều. Một nghiên cứu thuộc Trung Tâm Y Khoa Bangalore cho thấy rằng, trong thời gian mười

năm vừa qua, con số thanh niên bị bệnh suyễn đã gia tăng đến 20%. Báo cáo này làm cho nhiều giới tại Ấn-độ quan tâm và nước này đã tung ra một chiến dịch chống hút thuốc, phù hợp với cái gọi là chiến dịch Cấm Hút Thuốc của cơ Quan Y tế thế giới.

Những người đi biểu tình tại Mumbai diễu hành ngoài bờ biển nêu cao các hình vẽ và biểu ngữ nói về những hậu quả tai hại của thuốc lá. Hoa hậu Ấn, cô Celina Jaitley cũng xuất hiện để lôi kéo chú ý của đám đông. Cô này đã cùng với nhiều gương mặt nổi tiếng khác đã góp phần rất nhiều trong việc cổ võ bài trừ hút thuốc lá tại các nơi công cộng. Trong một chương trình nghiên cứu về tầm mức đe dọa của việc hút thuốc lá, nhà nước cũng đã góp phần. Chính phủ Ấn gần đây đã giới thiệu một luật của quốc hội đưa ra nhằm hạn chế hoạt động tiếp thị của các hãng thuốc lá trên khắp nước Ấn-độ. Nhiều người trông mong rằng dự luật này sẽ được quốc hội thông qua và trở thành một điều luật cấm. Nhưng việc này không phải là việc dễ làm. Vì một đạo luật tương tự như thế đã bị kỹ nghệ sản xuất thuốc lá thành công trong việc chống đối trong thập niên '90.

Hút thuốc lá gây ra nhiều vấn đề về sức khỏe. Ung thư và bệnh tim mạch chỉ mới là hai bệnh dẫn đầu. Con số bệnh nhân suyễn gia tăng hiện đang làm cho người ta quan tâm. Hen suyễn là một điều kiện khiến cho bệnh nhân gặp khó khăn trong việc hô hấp, và chỉ còn một cách là trông cậy vào thuốc để làm giảm bớt tình trạng. Nhưng nhiều người vì hen suyễn không thể nào giao dịch rộng trong xã hội được và thấy đời họ như bị giam cầm trong một khoảng không gian hẹp. Cơ Quan Y Tế Thế Giới ước tính có khoảng 180 nghìn người chết mỗi năm vì chứng hen suyễn.

Mặt khác, không phải chỉ những người hút thuốc lá gặp nan đề về sức khỏe thôi đâu. Những người thở hút khói thuốc lá do những người hút thuốc buông ra cũng dễ mắc bệnh nữa.

Đây là những người *hút thuốc lá thụ động hay gián tiếp*. Con cái của những người hút thuốc là là điển hình nhất. Nhóm thuộc chiến dịch Hành Động về Hút thuốc và Sức Khỏe ước tính rằng con cái sống với ít nhất là một người hút thuốc trong gia đình dễ mắc phải bệnh hen suyễn và các bệnh hô hấp khác gấp đôi những trẻ khác. Các hài nhi có mẹ hút thuốc lá trong lúc mang thai cũng rất dễ mắc bệnh. Các hài nhi này thường sinh thiếu tháng hoặc kém cân lượng. Chúng cũng dễ mắc phải chứng chết bất ngờ trong khi ngủ nhiều gấp năm lần trẻ thường.

Cách hay nhất để con em khỏi bị hút thuốc lá gián tiếp là *cha mẹ tuyệt đối không hút thuốc trong gia đình*.

Nhưng hút thuốc là một tật nghiện. Một khi ai đó đã bắt đầu hút thuốc là rất khó từ bỏ. Hiện nay người ta cũng có những phương cách giúp cho người hút thuốc cai thuốc. Một trong những thứ thông dụng nhất là một loại băng dán có nicotine. Băng dán này bám chặt vào da và cho người dùng một liều nicotine nhẹ để làm cho cơn nghiện bớt khó chịu. Nicotine chính là chất gây cho người hút thuốc nghiện. Nhưng một số người băng dán nicotine không áp dụng được, vì thế cai nghiện cũng không dễ. Công ty dược phẩm Glaxo Smith Kline lại vừa đưa ra một thứ thuốc mới cho thị trường Ấn-độ, gọi tên là Zyban. Đây là thuốc mua theo giấy bác sĩ cấp. Zyban là thứ thuốc nhai vào bằng đường mũi trong một thời gian từ 7 cho đến 12 tuần lễ. Zyban hiện phổ thông trên 80 nước và cho thấy có nhiều kết quả hứa hẹn

Nhưng Zyban là loại thuốc đắt tiền. Khoảng chừng 110 USD cho một người dùng thuốc. Thuốc cũng có các phản ứng bên lề nếu dùng đồng thời với các thuốc khác. Thuốc này cũng hứa hẹn cho nhiều người bỏ thuốc nhưng không phải là loại thuốc trừ hẳn tật nghiện. Zyban chỉ giúp cho những người quyết tâm bỏ thói xấu hút thuốc. Người muốn bỏ thuốc phải thật sự

tránh xa thuốc lá và giữ kỷ luật, như thế mới thành công được.

Nhiều người nghĩ rằng ưu tiên là phải ngăn ngừa người ta hút thuốc. Luật mới tại Ấn-độ là một công cụ giúp người ta sợ không hút thuốc nữa, nhưng song song, chính quyền cần có một chương trình ngăn ngừa. Các loại sách báo và phương tiện truyền thông nói về nguy cơ hút thuốc lá rất cần phổ biến thường xuyên để nhắc nhở. Nếu có thể làm cách nào ngăn cản người ta trước khi bắt đầu hút thuốc, thì thuốc dán nicotine hay Zyban sẽ không còn cần thiết. Tưởng tượng có một nước nào không có người dân hút thuốc lá thì nước ấy kinh tế và y tế sẽ mạnh đến chừng nào.

Câu hỏi đặt ra là:

Tại sao người ta hút thuốc lá? Có ai biết hút thuốc lá là có hại không? Nếu biết, tại sao người ta vẫn tiếp tục?

Những câu hỏi này đơn giản, nhưng không dễ trả lời. Vì không phải chỉ thuốc lá, mà nhiều điều tệ hại khác trong đời hầu như ai cũng biết tai hại của nó, nhưng vẫn nhiều người tham gia và gặt lấy các hậu quả. Đây là những cám dỗ trong đời sống. Những cám dỗ này thường thách thức mỗi người, khiêu khích. Lôi cuốn và làm cho con người trở thành nô lệ cho chúng. Người ta có thể chiến thắng được quân thù trên mặt trận quân sự, chính trị hoặc kinh tế, hay làm chủ được trên nhiều mặt bằng của đời sống, tuy nhiên vẫn thua những trận tiến công của thói hư tật xấu thông thường.

Muốn thắng những cám dỗ và các cạm bẫy của thói hư tật xấu, con người cần phải được thay đổi tâm hồn chứ không phải nơi ở hay thói quen.

Khi nào ta nhận biết rõ thói hư tật xấu là tội ác, thì ta cần phải được tha thứ, tái tạo và quyết tâm từ bỏ với một loại sức mạnh bên ngoài mình.

Những người đã tin nhận Chúa Giê-xu có thể nói với quý vị và các bạn rằng, sức mạnh đó là Chúa Giê-xu. Vâng,

khi bằng lòng hạ mình tin nhận Chúa Giê-xu cho được tha thứ nguyên một cuộc đời vi phạm nhiều luật lệ thánh khiết của Chúa, thì quyền năng của Chúa sẽ đến với tâm hồn ta, tái tạo ta và ta sẽ thấy con đường mới để bước đi.

Vô số người đã từng hút xách, say sưa, nhưng khi tin Chúa, bỗng các xiềng xích này gãy vỡ cả và đời sống của họ được tái tạo, trở thành gương mẫu trong xã hội.

Mời quý vị và các bạn đến tin nhận Chúa Giê-xu và từ đó Chúa sẽ hướng dẫn quý vị và các bạn bước đầu theo

Chúa. Chúng tôi cam đoan rằng quý vị và các bạn sẽ có cơ hội làm lại cuộc đời và vui hưởng đời sống mới trong hạnh phúc mà Chúa ban cho không những cho hiện tại mà còn vĩnh hằng nữa.

Tiếng Hát Hy Vọng

Vừa dựng chiếc xe vào góc nhà, Lân phân vân không biết nên về phòng nghỉ ngơi một chút, tắm sơ, cho những mệt nhọc của một ngày dài làm việc trôi bớt, rồi ăn tối; hay giải quyết sự than van, phản đối của cái bao tử trước. Bà Tư từ nhà trong đi ra:

Bữa nay cậu Lân về trễ, chắc đói dữ rồi há, thôi vào ăn cơm ngay đi, để bác hâm lại thức ăn cho nóng, ăn cho ngon.

Cháu ăn như vậy được rồi, bác đừng hâm chi cho mất công. Xin lỗi bác cháu về trễ làm bác đợi.

Có gì đâu mà xin lỗi, mọi ngày bác cũng đi nghỉ sớm thôi, hôm nay bác đợi cậu có chút việc. Vào ăn xong rồi còn việc khác đang chờ.

Có gì quan trọng không bác Tư?

Hy vọng không có gì quan trọng.

Thức ăn được bà Tư hâm nóng và thêm cơn đói bụng, Lân ăn ngon lành.

Ăn xong, bà Tư còn khuấy cho Lân ly nước đá chanh. Rồi bà móc trong túi đưa cho Lân tờ giấy học trò xếp tư, bà nhìn Lân lo lắng và nói:

Trước khi cậu về chừng mười phút, thằng bé con chị Rớt mặt mày hốt ha hốt hải, chạy đến nhờ đưa tờ giấy này cho cậu. Hỏi thăm mới biết mẹ nó bị tai nạn bất tỉnh, người ta đưa vào bệnh viện Chợ Rẫy. Nghe thì thương, mà tui thì không biết giúp gì cho nó, chỉ biết cầu nguyện cho mẹ con nó và xin Chúa dùng cậu giúp họ thôi.

Lân uống vội miếng nước chanh còn lại, vội vàng dắt xe ra:

Tấn viết là cần cháu, để cháu chạy vào bệnh viện xem thế nào. Bác cho cháu mượn lại số tiền hôm qua cháu

đóng góp tháng này để lỡ bệnh viện có cần thì cháu cũng có tiền thanh toán.

Bà Tư móc trong túi một cọc tiền cột cẩn thận:

Cậu cầm số tiền này lo cho chị Rớt đi.

Còn việc gì khác thì mình tính sau.

Cậu đi đi để thằng Tấn trông tội nghiệp.

Đường phố đã vắng xe, cơn gió đêm xoa nhẹ làn da, mái tóc, giúp Lân cảm thấy thư giãn phần nào. Lân nhớ câu hát mẹ thường hay i ê khi Lân còn sống với gia đình: “Đường thênh thang gió lộng một mình ta.” Qua đó Lân cảm thấy thương mẹ hơn vì Lân cảm được phần nào sự cô đơn của mẹ. Đến bệnh viện, Lân vào ngay phòng cấp cứu. Người Lân không ngờ gặp đầu tiên là mẹ của Lân. Bà ngạc nhiên hỏi:

Ủa, giờ này con vào đây có chuyện chi?

Thưa mẹ, mẹ khỏe không? Con không ngờ gặp mẹ. Hôm nay mẹ trực?

Mẹ khỏe, hôm nay mẹ trực thế cho người bạn bị đau. Con chưa trả lời câu hỏi của mẹ.

Con vừa đi làm về thì được tờ nhắn tin của đứa học trò, mẹ nó bị tai nạn, nó cần con giúp. Mẹ có biết. . .

Có phải cậu bé đang đứng nơi hành lang, nhìn ngóng ra đường như trông chờ ai kia?

Đúng là Tấn rồi, mẹ có biết trường hợp bệnh tình của mẹ Tấn thế nào không? Có nguy kịch không?

Vì xúc động mạnh nên bà ấy bị bất tỉnh khi đưa vào đây. Bây giờ thì tỉnh rồi, bà ấy chỉ gãy chân, hiện đang trong phòng giải phẫu, chừng một

tiếng nữa là xong, có lẽ bà nằm đây một hai ngày để theo dõi xem có biến chứng nào nữa không. Nếu bình yên, có thể về nhà nằm nghỉ. Lớn tuổi, xương gãy nằm nghỉ lâu hơn so với người trẻ. Con quen biết mẹ con nhà này thế nào?

Ngày đầu tiên con nhận nhiệm sở thì gặp mẹ con Tấn đến văn phòng nhà trường xin được học và được miễn học phí, nhưng không được. Thấy Tấn nghèo mà hiếu học nên con nhận đỡ đầu cho việc học của Tấn. Ba Tấn qua đời rồi, mẹ con Tấn ở miệt quê Đồng Tháp. Vì Tấn ham học nên đi Rớt, mẹ Tấn, bán mảnh đất nhỏ chồng để lại, lên thành phố buôn gánh, bán bưng cho con theo đuổi việc học. Tấn vừa thi đậu đại học, chưa kịp mừng thì xảy ra chuyện này.

Người ta đưa vào bệnh viện này những người đi buôn bán bị tai nạn chấn thương não trở thành phế nhân, hay chết rất nhiều. Như mẹ Tấn là may mắn lắm, nhẹ thôi. Lúc này con làm việc nhiều sao trông con gầy và đen vậy?

Mùa hè tương đối rảnh nên con đến với các trẻ em đường phố nhiều nên gầy và đen, nhưng con vẫn khỏe. Chỉ có mẹ, một tháng rồi con không gặp, thấy mẹ gầy và già đi nhiều. Con ghé về thăm mà không gặp mẹ. Sao lúc này mẹ phải làm việc nhiều vậy? Công việc có đòi hỏi mẹ phải làm nhiều như vậy không?

Thật ra mẹ không phải làm nhiều như vậy, nhưng không có con ở nhà mẹ cũng buồn, sau này mẹ cảm thấy đời sống vô nghĩa quá, ba mẹ lại hay cãi nhau nên mẹ nhận làm thêm nhiều giờ

để tránh những giờ trống rỗng và cãi với ba con. Lân nè, có khi nào con nghĩ con sẽ trở về sống với ba mẹ không?

Lân ôm bờ vai gầy của mẹ, nói trong cảm xúc:

Mẹ, con rất trông chờ ngày đó, con cầu nguyện và tin ngày ấy sẽ đến, bây giờ ba còn cứng rắn lắm, con chưa về được. Mẹ kiên nhẫn thêm một thời gian nữa nghen mẹ. Con thương mẹ lắm.

Bà Vân chớp mắt nhanh dè nén dòng lệ muốn trào mi, nắm bàn tay con trai, bà khấn thiết:

- Mẹ rất mong ngày ấy đến sớm, sức lực mẹ cũng mỗi mòn rồi. Bây giờ con đến gặp Tấn, rồi hai thầy trò về ngủ đi, để mẹ chăm lo cho mẹ của Tấn, mọi chi phí, chăm lo mẹ sẽ chu toàn. Khi xuất viện, mẹ sẽ đưa mẹ Tấn về nhà mình để đi ấy có thể nghỉ ngơi cho sớm hồi phục. Con để mẹ lo trường hợp này, mẹ cũng muốn có đời sống ý nghĩa như con...

Sau khi chuyện trò với mẹ tối nay, Lân đưa Tấn đi ăn mì và về phòng Lân ngủ. Cậu bé được sự chăm lo của mẹ con Lân cảm thấy yên tâm nên tìm đến giấc ngủ dễ dàng. Một mình trong đêm vắng, nhớ những lời tâm sự sau cùng của mẹ, Lân cảm thấy trong bóng đêm của gia đình, niềm hy vọng của mình rõ dần trong ánh sáng ân sung.

Lân lớn lên trong sự giàu có nhanh chóng của gia đình. Là con một nên Lân được chiều chuộng quá mức. Ba Lân được thành công, giàu có nhờ vào những tính toán khôn lanh, mưu mẹo. Cũng nhờ đó ba cưới được mẹ, một người đẹp và có trình độ tri thức cao hơn ba. Cả ba lần mẹ đều tranh giành ảnh hưởng trên đời sống Lân, điều đó vừa tạo nên những áp lực trong cuộc sống của Lân, và Lân cũng biết lợi dụng để được nuông chiều, đòi hỏi ích kỷ hơn. Mẹ muốn Lân học thật giỏi, sau này trở thành người tài giỏi tiếng tăm. Vì vậy, ngoài giờ đến trường mẹ tìm đến ba bốn người thầy kèm cặp việc học của Lân. Đa số

những người đi dạy kèm mà mẹ kiếm được là những sinh viên giỏi, nhưng nhà nghèo vì miếng ăn, sự học nên cố gắng nhịn chịu để dạy thêm cho Lân. Vừa kiêu ngạo, vừa ương ngạnh lẫn làm biếng, cuối cùng thì không ai dám nhận lời dạy Lân dù mẹ năn nỉ trả lương cao. Trong khi đó, ít khi ba Lân khích lệ con học hành, nhưng thường kể cho Lân nghe những mảnh mung trong thương trường, những cách nịnh hót cấp trên, chèn ép kẻ dưới, bằng mọi cách kiếm được nhiều tiền, vì đối với ba, có tiền là có tất cả.

Càng lớn, Lân càng thấy cái vô nghĩa của đời sống khi mà gia đình ba mẹ Lân chỉ có cái vỏ hào nhoáng bên ngoài. Qua năm lớp 12, Lân bắt đầu đàn đúm với bạn bè, khi thì ăn chơi hút sách, khi thì đi nhảu thâu đêm, lúc thì đua xe bạt mạng. Đấy cũng là lúc những trận cãi vả thường xuyên xảy ra giữa ba mẹ chỉ vì Lân. Sau đó, ba mẹ Lân cùng nhau tìm ra giải pháp tuyệt diệu để chấm dứt con đường hoang lạc của quý tử: Xuất ngoại. Dù năm ấy chẳng mấy khi Lân đến lớp, nhưng cuối năm, ba mẹ giúp Lân có được cái chứng chỉ tốt nghiệp trung học phổ thông với số điểm cao để được đi du học nước ngoài.

Trước khi đi, mẹ răn dạy Lân rất nhiều điều, mẹ muốn Lân bỏ đi quan niệm sai trật của ba chỉ biết có đồng tiền mà lo học hành thành danh, để khi trở về nước nở mày nở mặt với bà con bạn bè, mà cũng có dịp bước lên những bậc thang cao trong xã hội. Với Lân, thật lòng Lân không thiết tha gì việc du học, có điều du hí mãi với đám bạn con nhà giàu đó Lân bắt đầu thấy chán, và du học chỉ là dịp để Lân đổi môi trường sống.

Đến xứ người, Lân được đón tiếp ân cần trong giới hạn nào đó, sau đó Lân mới thấm cái xa lạ, cô đơn khi ngôn ngữ bất đồng, khi quan niệm, và cách sống của Lân không giống ai. Từ nhỏ được người hầu kẻ hạ, giờ đây Lân phải tự lo nhiều mặt, đối với Lân cuộc sống quá cực nhọc, vất vả. Nhiều lần Lân muốn trở về, nhưng rồi Lân lại lưỡng lự khi nghĩ đến cuộc sống vô

nghĩa bên kia bờ Thái Bình Dương. Một buổi chiều tàn, nằm trên sân cỏ nhà trường, giữa lúc thất vọng, chán nản, không tìm được lối đi thì Lân gặp Khải. Nhìn thấy nổi thất vọng trên đôi mắt của Lân, thêm mở tóc đen, da vàng nên Khải đến làm quen, khi biết Lân là người Việt, Khải mừng lắm và từ đó Khải trở nên người bạn thân thiết của Lân nơi xứ người và trong cuộc đời.

Ngày Lân về nước, ba mẹ đón Lân trong bữa tiệc thịnh trọng để giới thiệu với bạn bè của họ, những người đang cộng tác làm ăn hay có con gái đẹp, giàu. Trước mắt họ, mảnh bằng Lân đạt được ở xứ người là niềm hãnh diện cho gia đình, và là hy vọng phát triển cơ ngơi của họ. Nhất là cơ hội thông gia với bậc quyền thế dễ dàng như trở bàn tay. Nhiều lần, Lân viết thư về kể lại nếp sống thay đổi trong Chúa Giê-xu của Lân, và ước muốn được phục vụ người bản cùng trong xã hội, nhưng họ không tin và không thể hiểu được. Đón Lân ở phi trường, họ kinh hoàng khi không thấy Lân oai phong trong bộ veston đắt tiền, đúng thời trang như điều họ đã dặn trước. Ngược lại, họ thất vọng khi Lân vừa lịch sự, vừa chững chạc, nhưng lại ăn mặc giản dị, đơn sơ. Dù sao, ba mẹ Lân cũng khéo đóng kịch để nâng cậu con mình lên trong bữa tiệc hội ngộ ấy.

Tuần lễ tiếp theo ba mẹ kéo Lân vào những cuộc tiếp tân, tiệc tùng, với hy vọng đưa Lân vào công việc làm ăn mà họ có nhiều kỳ vọng trong khả năng của Lân, nhưng họ nhận thấy Lân thờ ơ với mọi dự tính tương lai đó. Ngược lại Lân bắt đầu gợi ý về những chương trình giúp đỡ trẻ mồ côi, người khuyết tật hay mở chương trình huấn nghệ cho những người nghèo. . . Dường như ông Tùng, ba Lân không còn nén được những bức bối, ông to tiếng:

Ba đâu dư tiền bỏ ra cho con đi du học để khi trở về con nghĩ đến những chương trình cải tiến xã hội. Đó là công việc của những viên chức nhà nước. Còn con, bao năm qua ba mẹ đổ bao công sức xây dựng cơ đồ này để

cho con và con cháu con bước lên với đời, bước lên nếp sống của giới thượng lưu. Bằng mọi giá, con phải giữ nếp sống đó. Ba không thể chịu được cách sống, lối suy nghĩ hiện tại của con. Ba muốn con sống như ba đây nè.

Lân ôn tồn trả lời ông Tùng:

Thưa ba mẹ, con cảm ơn ba mẹ đã tạo dựng cơ nghiệp này cho con, nhưng ba mẹ thấy, sự giàu có không đem đến cho con cuộc sống ý nghĩa. Trong sự trống rỗng của cuộc sống sang giàu, trước ngày đi du học, ba mẹ thấy con đã phá hại tài sản của ba mẹ thế nào, có nhiều lần con cũng chẳng tha thiết với sự sống nữa. Nhiều lúc đưa xe đạp mạng con chỉ muốn tìm cái chết, nhưng Chúa thương con, không để con chết trong sự ngu dại của mình. Bạn bè con tưởng con anh hùng. Ngay cả lúc đó, con cũng ghé thăm cái danh anh hùng rơm. Con cảm ơn Chúa và cảm ơn ba mẹ cho con du học. Thật tình, con không tha thiết với việc du học để tạo nên công danh sự nghiệp. Con chán sống trong gia đình, trong xã hội thượng lưu chỉ có cái vỏ bên ngoài, bên trong là lừa dối nhau, mọi mối liên hệ gãy đổ, con hy vọng ra nước ngoài, thay đổi môi trường sống, con sẽ thấy khá hơn. Chỉ có vậy. Năm đầu tiên, con cũng chẳng thấy thay đổi nào, sống chán hơn khi gặp nhiều khó khăn nơi xứ người. Nhiều lần con muốn bỏ cuộc trở về, mẹ năn nỉ, khóc lóc xin con ráng ở lại học cho xong. Thật tình con không ngoan ngoãn nghe lời mẹ như vậy đâu, con không về vì không muốn trở về với cuộc sống nhàm chán của gia đình mình. Giữa lúc con tuyệt vọng hơn hết thì Khải tìm đến con, làm bạn với con. Tuy sống trên xứ người, nhưng gia đình Khải cũng vất vả trong sinh kế hằng ngày, dù vậy họ sống rất vui vẻ, yêu thương gần gũi nhau, gần gũi những người quanh họ. Dần dần con khám phá được sự khác biệt giữa Khải và con là Khải tin nhận Chúa Giê-xu, nên có đời sống vui tươi, ý nghĩa. Sau đó con theo Khải đến nhà thờ, đến những buổi học Kinh Thánh của nhóm sinh

viên, và một ngày kia con cũng cầu nguyện xưng nhận mình là tội nhân cần dòng huyết quý báu của Chúa Giê-xu rửa sạch tội, để được Ngài ngự trị vào đời sống con. Điều kỳ lạ lắm mà con không biết nói thế nào để ba mẹ hiểu. Từ lúc ấy con thấy rõ đời sống con thay đổi. Con không còn chán nản, buồn khổ. Con tìm được mục đích cho đời sống mình: Sống ca tụng Thiên Chúa, Đấng tạo dựng con, cứu chuộc con.

Ông Tùng vội ngắt lời Lân:

Mày ngu quá con à. Đang sung sướng, giàu có không muốn, Đang tự do muốn làm gì thì làm không muốn, tự buộc mình vào lề luật của tôn giáo để rồi lúc nào cũng sợ làm tội, cũng phải sống công chính. Giữa xã hội thối nát chỉ là thánh con mới sống khác đi được. Người sao ta vậy, để sống con ạ. Ba cũng có mấy thằng bạn tin theo Chúa Giê-xu, biết bao năm qua, biết bao cơ hội để giàu có, vậy mà vẫn nghèo rớt mùng tơi. Đừng dại con à, trong xã hội hôm nay đồng tiền là chúa của cuộc đời. Mục đích của đời sống là TIỀN, con hiểu chưa?

Con lại nghĩ khác, tiền bạc chỉ là phương tiện cho cuộc sống, nó không thể là điểm tựa cho cuộc đời, vì nó có giá trị tạm thời, khi chết mình không mang nó theo được và nếu có sự cố nào xảy đến thì nó cũng bay đi để dành. Chúa Giê-xu có kể câu chuyện: “Ruộng của người giàu kia sinh lợi nhiều lắm, người tự nghĩ: Ta phải làm thế nào? Vì không có đủ chỗ chứa hết sản vật? Ta phá cả kho tàng và cất cái khác lớn hơn, thâu trữ sản vật và gia tài vào đó; rồi sẽ nói với linh hồn ta rằng: Linh hồn ơi, mày đã được nhiều của cải để dành dùng lâu năm; thôi, hãy nghỉ, ăn uống và vui vẻ. Nhưng Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn người sẽ bị đòi lại; vậy những của cải người đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai? Hễ ai thâu trữ cho mình mà không giàu có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy.” Ông Tùng nổi giận, quát:

Con đừng dạy khôn ba, nếu con muốn chọn lối sống khác thì con rời nơi đây ngay, không đem theo bất cứ thứ gì.

Bà Vân xen vào:

Kìa, ông đâu được đuổi con đi như vậy, chuyện gì còn đó...

Mỗi lúc ông Tùng càng nóng hơn, và đêm đó, Lân ra khỏi nhà trong sự nguyện rửa của cha mình. . .

Vài ngày sau Lân kiếm được việc làm và bắt tay ngay vào việc giúp đỡ những người cùng khó. Lân cũng thường về thăm ba mẹ, nhưng ông Tùng nhất định không tiếp, nên Lân thường gặp mẹ ở nhà sau. Lân cũng được biết công việc làm ăn của ông Tùng bắt đầu sa sút, vì vậy ông đặt tất cả kỳ vọng nơi Lân. . . Tiếng xe từ nhà hàng xóm nổ vang báo cho mọi người trong xóm lao động này biết một ngày mới bắt đầu với công việc làm ăn thường nhật. Lân tiếp cận vào giấc ngủ với lời nguyện cầu xin Chúa cứu gia đình, đồng bào mình. Với Lân, không những ba mẹ cần có Chúa mà cả tám mươi triệu đồng bào của Lân cũng rất cần sự cứu chuộc từ Chúa...

Sau sứ điệp của mục sư, Lân hướng dẫn Ban Hát Trẻ Đường Phố hát lời mời gọi mọi người đến tiếp nhận Chúa. Tưởng mình bị hoa mắt, Lân phải nhìn kỹ lại lần nữa, thì Rốt đang đưa ba mẹ Lân đến phía trước nhận vào những người xin hướng dẫn tiếp nhận Chúa Giê-xu làm Chúa Cứu Thế của đời sống mình. . . Dường như chưa bao giờ Lân nghe ban hát của mình hát hay như sáng nay, tiếng hát thấp sáng niềm hy vọng của Lân cho gia đình, cho đồng bào mình. . .

Ái Tâm

Chân Trời Mới
Văn Phẩm Nguồn Sống

Chủ Nhiệm & Chủ Bút: Nguyễn Sinh
Giám Đốc Điều Hành: Hồ Xuân Phú

e-mail: info@vpns.com
Phone: (714) 758-8767

Tấm huy chương

Bác tài xế ấy tên là Ioannis Zavos. Vào gần cuối phiên lái xe, bác đón một người khách gầy và cao từ trong quán rượu bước ra và đưa xuống vùng bờ biển. Bác nhớ là người này có đeo giầy Thế Vận ở cổ, người đầu tiên lên xe bác. Bác nhớ lại mà buồn cười vì nhà nước ra lệnh cho bác và giới Taxi là phải mua xe mới để đón khách Olympic, thế mà khách ít quá không đến lượt bác. Bác phải trả hai năm mới hết nợ chiếc xe “Thế Vận” này!

Sau khi đưa khách đến nơi, bác lái thêm vài giờ nữa rồi đưa xe về garage lúc quá nửa khuya để quét dọn xe. Bác thấy rớt giữa chiếc ghế và cửa trước bên hành khách ngồi một bao bằng nhung. Bác cầm lên. Thì ra đó là một tấm huy chương bạc Thế Vận. Bác nghĩ đến công khó của người lực sĩ được chiếc huy chương này.

Bác đi nhanh về căn hộ hai phòng trên một hiệu sửa xe. Vợ bác vẫn chờ, dù đã quá khuya.

“*Mình xem này!*” Bác đưa cho vợ xem. Hai vợ chồng chuyển tay ngắm nghía.

Bác đeo huy chương vào cổ, đứng trước gương soi. Giơ hai tay mập mạp lên trời như kiểu lực sĩ. Bác reo lên: “Ta là người đoạt huy chương bạc Thế Vận!” Bà vợ cũng cười rữ rượi và bảo bác im đi.

Vợ chồng bác đã sống 35 năm trong căn hộ này, có đứa con gái 38 tuổi cũng sống chung. Cả ba người chưa bao giờ đi ra khỏi nước. Zavos lái taxi sáu ngày mỗi tuần. Cả ba đều khoẻ mạnh, nhưng không ai đáng làm lực sĩ chiếm huy chương bạc Thế Vận!

Thên tấm huy chương có vẽ hình người chèo thuyền. Như thế là huy chương của một lực sĩ chèo thuyền nào đó.

Sáng hôm sau khi bác đến chỗ nhận xe, vừa kể xong chuyện chiếc huy chương bạc nhặt được trên xe là mọi người nhao cả lên. Người bàn thế này kể nói thế khác. Có người còn bảo bác bán cho hắn. Người khác trả 600 đô-la. Có kẻ bảo, chắc anh lực sĩ này mất huy chương thì người ta cho lại cái khác, cứ giữ lấy đi trả lại làm gì!

Zavos nói: *Tôi nghe đủ lý luận, nhưng thực tế đây không phải là huy chương của tôi. Tôi giữ làm gì? Có ý nghĩa gì cho tôi đâu? Vì tôi có đổ mồ hôi mới có được nó đâu?*

Bác gặp người chủ Taxi và bảo ông ta gọi cho nhân viên Thế Vận. Thật ra ông chủ này đã được Ủy Ban Thế Vận nhờ gọi 5000 tài xế Taxi tại Athens để tìm chiếc huy chương bạc của tay đua thuyền, tám người chèo, người Ha-lan là Diederick Simon.

Chiếc huy chương được trao lại cho tay đua này. Người ta mời bác Zavos đến toà thị sảnh và ca ngợi bác rồi hai người gặp nhau. Simon trao cho bác một gói quà. Bác bảo: quà không quan trọng nhưng đó là từ tấm lòng của người có huy chương. Bác Ioaninis Zavos không được huy chương bạc nhưng thật sự đã có *tấm lòng Vàng!*